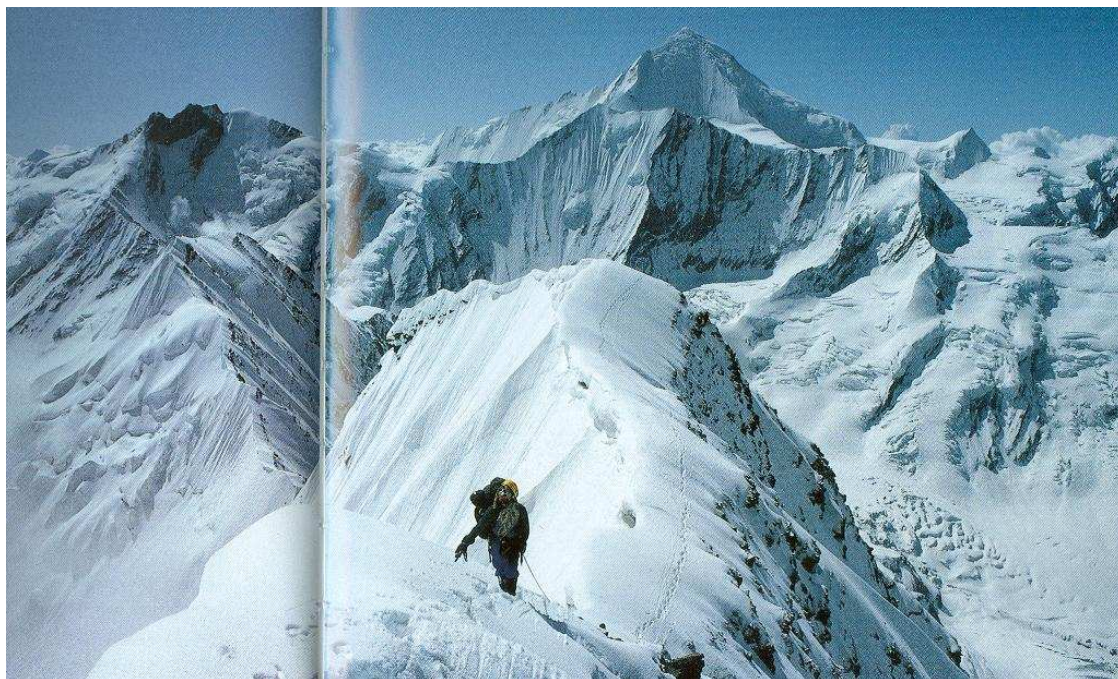

پنج چولی II ۶۹۰۴ متر

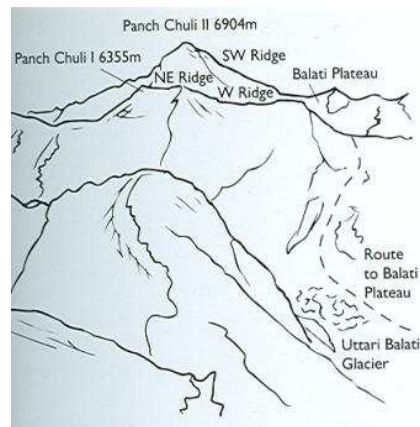
یال جنوب غربی

در شرق ناندادوی، همیالیای کومائون (Kumaon) سر به فلک کشیده است؛ رشته کوهی که بوسیله ترانشه بزرگ رودخانه گوریگانگا (Goriganga) از ناندادوی جدا شده است. این منطقه هنوز بخشی از گاروال است ولی کوههای آن در مقایسه با همسایه های غربی توجه کمتری را به خود جلب نموده اند. اینجا منطقه ای است با روستاهای دور دست، دره هایی با درختان انبوه، بوته های گل، چمنزارهای آبی و تعدادی قله زیبا. در این مکان کوههای بالای ۷۰۰۰ متر وجود نداشته و بلندترین قله تنها ۶۹۰۴ متر ارتفاع دارد؛ قله زیبای هرمی شکلی به نام پنج چولی II (Panch Chuli II). چولی به معنای اجاق خوراک پزی است و در افسانه ماهاب هاراتا (Mahabharata) در آئین بزرگ هندو، پنج (پنج) برادر پانداوا (Pandava) قبل از عروج به بهشت در این اجاقها برای استراحت و صرف آخرین غذای دنیوی خود توقف کردند.

برای مقاصد کوهنوردی، این پنج کوه از چپ به راست شماره گذاری شده اند که قله شماره ۲ به عنوان تاج افتخار این مجموعه، به کل منطقه تسلط دارد. پیچیدگی راههای دسترسی به پنج چولی II، شبیه میدان های چه کنم، باعث شد تلاشهای اولیه بسیاری ناکام بمانند. هیو راتلیج (Hugh Rottledge) که بعدا بخاطر اورست مشهور شد در سال ۱۹۲۹ اولین تلاش را از دره سونا (Sona) در سمت شرق انجام داد؛ همین مسیر در سال ۱۹۵۰ توسط بیل موری (Bill Murray)، همیالیا نورد اسکاتلندی، ادامه داده شد. سپس در سال ۱۹۵۱ هاینریش هارر (Heinrich Harrer) و فرانک توماس (Frank Thomas) راهی از قلب دره گوریگانگا به غرب پیدا کردند که از دره بالاتی (Balati) به سمت آبشار یخی پر پیچ و خم در یخچال اوتاری بالاتی (Uttari Balati) بالا می رفت و در نهایت به فلات بالاتی می رسید. همین مسیر برای رسیدن به کوه در اولین صعود آن برگزیده شد. اما تا اولین صعود تلاش های چندی توسط نیکور (P.N. Nikore)، جوشی (D.D. Joshi)، چودهاری (J.A.K. Choudhary) و هوکام سینگ (Hukam Singh)، برای صعود به قله صورت گرفته بود. سرانجام در سال ۱۹۷۳ تیمی متشکل از پلیس مرزی هند و تبت به سرپرستی ماهندرا سینگ (Mahendra Singh) از مسیر یال جنوب غربی به قله رسیدند.

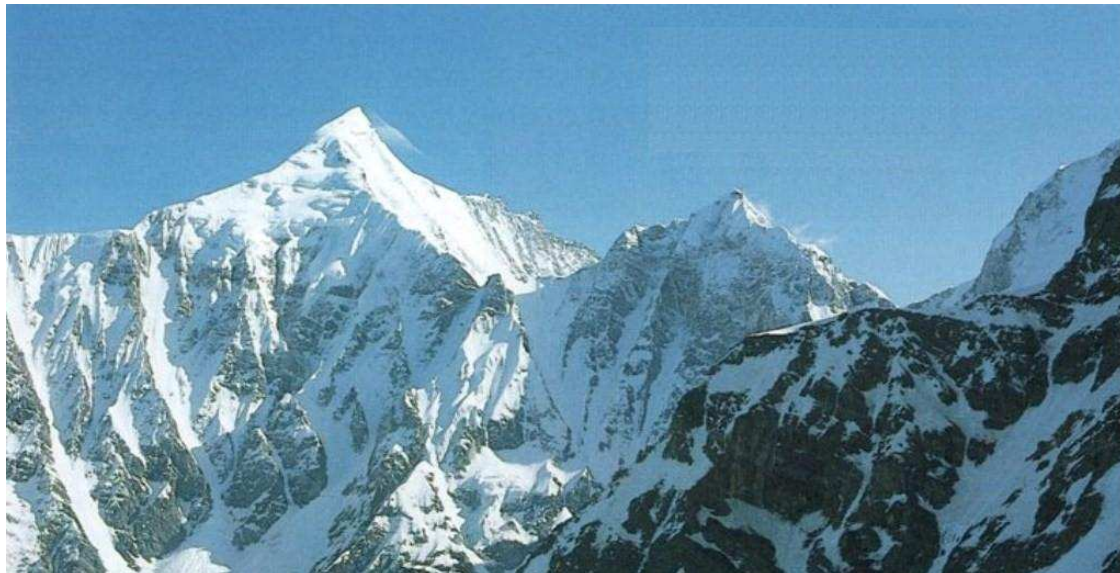

استفان سوستاد در روز سوم تراورس مناکا-راجرامبا در بالای یخچال اوتاری بالاتی. پنج چولی II بر کل منطقه احاطه دارد. (استفان ونبلز)

۱۹ سال بعد پنج چولی II مجددا صعود شد ولی اینبار از دو مسیر جدید از شرق. هنگ گورخا (Gurkha) به سرپرستی سروان گورونگ (Gurung) از یخچال سونا و از مسیر یال جنوب شرقی قله را صعود نمود و سرهنگ دوم سوراج بهان دالال (Suraj Bhan Dalal)، فرمانده هنگ کومائون-ناگا، از طریق یخچال متولا (Meola)، از یال شمالی قله را صعود نمود. سپس در سال ۱۹۹۲ برای اولین بار پس از ۴۱ سال به خارجی ها نیز اجازه داده شد به منطقه وارد شوند. کریس بانینگتون و هریش کاپادیا

(Harish Kapadia) گروهی هندی- انگلیسی را در سال ۱۹۹۲ جهت انجام صعودهای هر چه بیشتر در غرب رشته کوهها رهبری نمودند.

در تصویری که از گردنه باینتی (Bainti) گرفته شده است جبهه جنوبی پنج چولی II در بالای یخچال پنج چولی دیده می شود. آخرین دهلیز سمت چپ مستقیماً به ابتدای یال جنوب غربی منتهی می گردد. سمت راست پنج چولی III، و در منتهی الیه سمت چپ نیز پنج چولی IV قرار دارد. هیچ کدام از این دو قله در برنامه سال ۱۹۹۲ صعود نشد. (مونس دوجانی)

زمانی که ونبلز ۸۰ متر سقوط کرد و هر دو پایش شکست چیزی نمانده بود هیات اعزامی سال ۱۹۹۲ با حادثه ای تلخ برنامه خود را پایان دهند. علت سقوط شکستن کارگاه فرود گزارش شد. این اتفاق هنگام فرود همراه با دیک رنشاو، ویکتور ساندرز و استفان سوستاد از اولین صعود پنج چولی V (با ارتفاع ۶۴۳۴ متر) که یکی از کوههای جلویی از یخچال ناشناخته پنج چولی بود رخ داد. این حادثه در آخرین روز برنامه و زمانی که گروه دیگری غذایی همراه نداشت و در دره ای ناشناخته محبوس شده بود اتفاق افتاد. به این ترتیب آسیب پذیری روش صعود سبکبار به خوبی نمایان شد. خوشبختانه، با پشتیبانی دوچندان بانینگتون در کوه، استقرار گروه هندی در دهکده مونساری (Munsiari)، و توانایی نیروی هوایی هندوستان مبنی بر در اختیار گذاردن خلبانان بسیار زنده بالگرد، ونبلز در روز چهارم پس از حادثه از طریق بالگرد نجات داده شد.

هریش کاپادیا، مونس دوجانی (Monesh Devjani) و مسلم کاتراکتور (Muslim Contractor) اولین صعود به پنچلی چولی (Panchali Chuli) (۵۲۲۰ متر) را در آن ناحیه انجام دادند ولی اولین نفوذ قابل توجه در منطقه به زمان کاوشگری های یخچال اوتاری بالاتی بر می گردد. اوتاری بالاتی با سه آبشار یخی نامنظم، به نظر نمی رسد دروازه رسیدن به جایی باشد، اما بعد از گذر از این منطقه به یخچال گسترده بالادست در ارتفاع ۴۸۰۰ متر دسترسی حاصل می شود. در سال ۱۹۹۲ کریس بانینگتون و گراهام لیتل (Graham Little)، سوزنی پر شیب ساهادو شرقی (Sahadev) را صعود کردند. در همان حال رنشاو، ساوندرز، سوستاد و ونبلز تراورسی عظیم بر راجرامبا (Rajramba) (با ارتفاع ۶۵۳۷ متر) انجام دادند که در طی آن قله مناکا (Menaka) را نیز برای اولین بار صعود نمودند. با این حال هدف اصلی هیئت یال جنوب غربی پنج چولی II بود. ما نیز به همین مسیر می پردازیم.

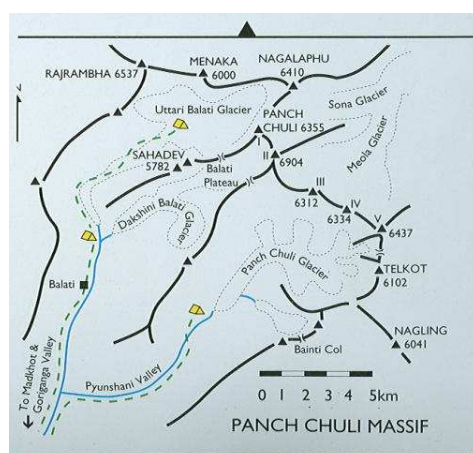
بارگاه اصلی در دره پیونشانی که به طور ناگهانی برپا شد. هیئت
 ۱۹۹۲ هندی بریتانیایی بعد از یک روز خسته کننده جنگلنوردی به
 استراحت مشغولند. سرپرستان تیم، بانینگتون و کاپادا در حال تبادل
 نظرنند و ساوندرز و سوستاد در حال مرتب نمودن وسایل و غذاها
 برای صعود پنج چولی V هستند (استفان ونبلز)

از کاسه اوتاری بالاتی بایستی ۱۰۰۰ متر دیگر صعود کرد تا به شیب راهه خمیده شکل یخچال جهت دسترسی به فلات بالاتی رسید (مسیر بالای یخچال داکشینی بالاتی (Dakshini Balati) مخوف است). مسیر پس از طی شکافهای یخچالی پر پیچ و خم فلات بالاخره به پای هرم قله می رسد. در سال ۱۹۹۲ بانینگتون و لیتل، این کوه یخی با قله پهن آن را از یال غربی صعود کردند که برای اولین بار در سال ۱۹۵۱ تلاشی توسط هارر روی آن انجام شده بود. در این هنگام مسلم کاتراکتور، مونس دوجانی و پاسانگ بود

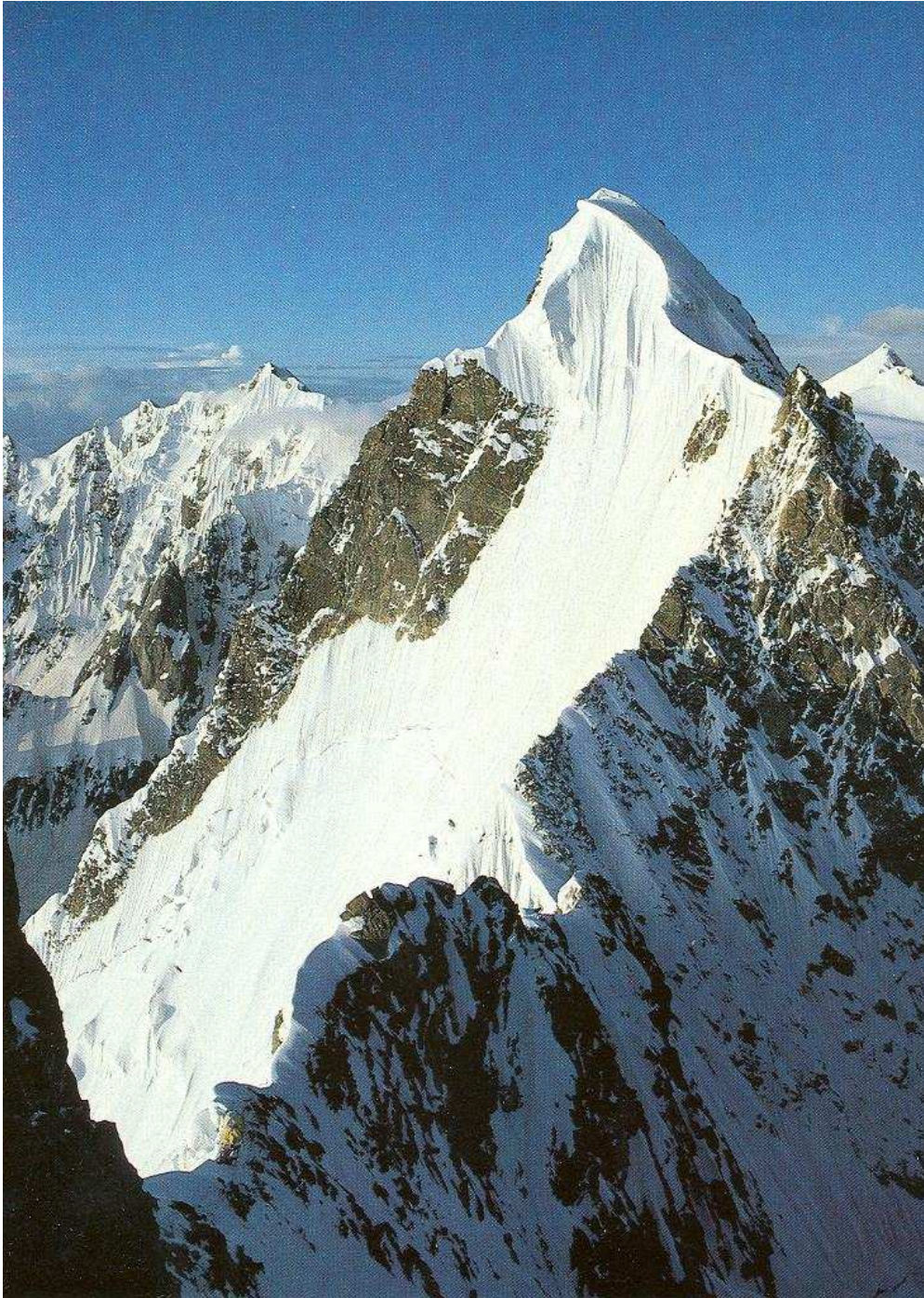
(Pasang Bodh)، مسیر یال جنوب غرب را که توسط پلیس مرزی تبت-هند در سال ۱۹۷۳ صعود شده بود را بدون هیچ یک از امکانات یک گروه نظامی بزرگ مانند طناب ثابت، بار دیگر صعود نمودند.

مسیر عادی به سمت پنج چولی II بر روی
آبشارهای بخی متحرک اوتاری بالاتی. مسیری
که توسط هارر در سال ۱۹۵۱ صعود شد از
دامنه های سمت چپ هر سه یخچال می گذرد.
(استفان ونبلز)

یال جنوب غربی مثل بسیاری از یالهای برفی زیبا که از دور صعود جذابی را نوید می دهند، از نزدیک معلوم شد یخ آزار دهنده ای دارد که با قشری نازک از برف پوشیده شده است. شیب این یال به گونه ای است که برای گام برداشتن عادی با کف پا بسیار زیاد و برای استفاده از نیشهای کرامپون بسیار کم است لذا صعود ۸۰۰ متری از گردنه در پای یال بطور تعجب آوری طولانی می شود. جذابیت صعود فنی آن کمتر از کل مسیر است؛ مسیری کلاسیک بر روی کوهی با تناسبی زیبا که بین نپال در شرق، تبت در شمال و رشته کوه ناندادوی در غرب قرار دارد.

تلکوت (Telkot) به ارتفاع ۶۱۰۲ متر در سبیده دم از فراز پنج چولی V. ناگلینگ (Nagling) در سمت چپ و باینتی در سمت راست پشت تلکوت قرار دارند؛ هیچ کدام از این سه قله در برنامه ۱۹۹۲ صعود نشدند.

در آینده می توان گزینه جنوب شرق را برای دسترسی به پنج چولی مد نظر قرار داد. در نوک این یخچال یک دهلیز برفی به ارتفاع ۱۳۰۰ متر مستقیماً به گردنه در شروع مسیر یال جنوب غربی می رسد. از آنجا که مسیر رو به جنوب است و توسط نقابهای برفی تهدید می شود، فقط بایستی توسط گروهی با آمادگی بسیار بالا و در شب هنگام صعود شود. اما برای آنهایی که علاقه ای به مسیر چشم نواز و پر پیچ و خم اما طولانی اوتاری بالائی ندارند مسیر بهتری برای رسیدن به کوه است. این مسیر همچنین این مزیت را دارد که به عنوان نقطه اولیه یخچال پنج چولی در ابتدای دره پیونشانی (Pyunshani) قرار گرفته است، جاییکه تعدادی از صعودهای زیبا انتظار کوهنوردان را می کشند؛ صعودهایی مانند اولین صعود به پنج چولی III و IV. شاید دشوارترین و هیجان انگیزترین صعود سبکبار در منطقه تراورس همه "چولی" ها باشد. در این نقطه سرسبز همیالیا هنوز کارهای زیادی برای انجام باقی مانده است.

نام کوه	پنج چولی II
مکان	شرق کومائون همیالیا در گاروال هندوستان
ارتفاع	۶۹۰۴ متر
مسیر	یال جنوب غربی، یالی برفی-یخی به ارتفاع ۸۰۰ متر و مسیر یخچالی پیچیده
اولین صعود	۲۶ می ۱۹۷۳، ۱۸ نفر از پلیس مرزی هند-تبت به سرپرستی ماهندرا سینگ به قله رسیدند.
اولین صعود مسیر	به توضیح قبلی مراجعه شود.
اولین صعود سبک بار	مسلم کاترکتور، مونس دوجان، پاسانگ بود در سال ۱۹۹۲ با یک تلاش از فلات بالائی پس از رسیدن به منطقه با کمک باربران مسیر را صعود نمودند.
ارتفاع بارگاه اصلی	۳۲۰۰ متر در انتهای پوزه یخچال بالائی یا ترجیحا یک کیلومتر پائین دره، جاییکه از گزند سنگ مصون باشد. به دلیل اینکه بارگاه اصلی بسیار پایین است نیاز به یک بارگاه مجهز دیگر در بالای یخچال وجود دارد.
	برای جبهه جنوبی پنج چولی II و جبهه غربی پنج چولی های II، IV، و VII مکانهای زیبایی برای بارگاه اصلی در پایین و بالای پوزه یخچال پنج چولی وجود دارد.
جاده انتهایی	مادخوت (Madkhot)، روستایی گرم و خاکی در پایین دره بالائی. مرکز مدیریت و

<p>بازار در مونسپاری، در کرانه های غربی گوریگانگا</p>	
<p>۳ روز همراه با باربران. می توان در طی یک روز طولانی نیز آن را پیمود.</p>	<p>طول مدت پیاده روی</p>
<p>ماه می بهترین شرایط بهاری را دارد ولی به تناوب در بعد از ظهرها بارش برف نیز وجود دارد. پاییز هوایی به مراتب پایدارتر دارد ولی ممکن است برف مناسب نبوده و کمتر ذوب و منجمد شده باشد.</p>	<p>فصل صعود</p>
<p>بنیاد کوهنوردی هندوستان در دهلی. این منطقه را می توان برای هیئت های هندی- خارجی از قیل رزرو کرد.</p>	<p>مجوز</p>
<p>مسیر پس از ۷ تلاش از غرب صعود شد اما هیئت های بعدی، در صورتیکه سریعتر و سبکتر باشند با توجه به اطلاعات بیشتری که از مسیر وجود دارد بخت بیشتری برای صعود خواهند داشت.</p>	<p>ضریب موفقیت</p>
<p>تلاش سال ۱۹۵۱ از سمت شرق در خاطرات کاوشگری های مهیج موری در گاروال توصیف شده است: Scottish Himalayan Expedition (Dent, ۱۹۵۱) شناسایی هارر از سمت شمال نیز بطور مختصر در HJ شماره ۱۸ توصیف شده است. در مجلد شماره ۲۹ Himalayan Club Newsletter صعود سال ۱۹۷۳ به چاپ رسیده است. گزارش هیئت سال ۱۹۹۲ در HJ شماره ۴۹ بطور کامل و همچنین به شکل منحصر بفردی توسط ویکتور ساوندرز در کتاب: No Place to Fall (Hodder & Stoughton, ۱۹۹۴) به رشته تحریر در آمده است.</p>	<p>کتاب شناسی</p>